

Útirajz

Ijedt kis házak süvegelnek némán,
 Bánatuk szinte szívemre förmed,
 Itt az örök alázat s cselédsorsban
 A gémeskút is mélyebbre görnyed.

Mintha testvére volna a kapásnak,
 Kit szél libegtet az aszú mezőn,
 Míg ki nem fújja belőle a nedvet,
 Hogy könnyebb legyen súlya a temetőn.

Így van itt már évszázadok óta,
 Befelé fordul a szó, Igennel, Nemmel,
 A házgerincén átleső kémény
 Utánam les füstsíró szemmel.

Mintha az is az urat látná bennem,
 Ki elviszi az utolsó szál szalmát,
 Zizegve siet elnyílt az akác is,
 Álmában fejszék vágják a talpát.

Bizonytalan itt minden, ég és mező,
 A kutya is már messziről megugat,
 Az utak kanyargósak, vesztők,
 S a zsellér szemre húzott kalappal fogad.

Ha szóba áll is, alig hogy böffent,
 Résen les rám mogorva lánya,
 Amott törpe délibáb búvik a földbe,
 Valami mély bánat zokog e tájba.

A faluk feszülve figyelnek előre,
 Bádog tornyukat feldöfik órnek.
 Az ég alján halvány mosoly dereng,
 Mintha virradata lenne a jövőnek.

Egy-két város feszeng még távol,
 Pár kéménye füsttel fest az égre,
 Vak még a közel, de virrad már a távol,
 S visszahull a korom a fűtők fejére.

1944

* A költő „Májusi mezőkön“ című, új verses könyvéből.